

๒๒

นาง ยัก ษิ ณี ผู้ ใ ค ร ใ น จ ร ร ม

บุคคลบางคนในโลกนี้ ยังเกี่ยวข้องกับด้วยกาม คลุกคลี
ด้วยอกุศลธรรม เขาฟังธรรมของพระอริยเจ้า พิจารณาโดย
แบบกาย แล้วปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม เขาอาศัยการฟังธรรม
และการพิจารณาโดยแบบกาย ปฏิบัติธรรม สมควรแก่ธรรม
ไม่เกี่ยวข้องกับด้วยกาม ไม่คลุกคลีด้วยอกุศลธรรม สุขย่อมเกิด
แก่เขา

นางยักษ์ ผู้ใคร่ในธรรม

๒๓๖

การประพฤติปฏิบัติธรรมทำให้หยุดนิ่ง เป็นหลักของการบำเพ็ญกุศล เพราะเป็นสิ่งที่จะอำนวยผลให้ผู้ปฏิบัติได้อานิสงส์ใหญ่ล้น การฝึกฝนอบรมใจให้หยุดนิ่ง ให้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน เข้าถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ และสังฆรัตนะ ๓ อย่างนี้เท่านั้น ที่เป็นที่พึ่งที่ระลึกอันแท้จริงของพวกเราทั้งหลาย ดังนั้นเราทุกคนต้องตั้งใจปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงจุดนี้ให้ได้ จึงจะได้ชื่อว่า เป็นชาวพุทธที่แท้จริงตามพุทธประสงค์

เมื่อเราปรารถนาอยากจะเข้าถึงรัตนะทั้ง ๓ ก็จะต้องเอาใจของเราที่โลดแล่นคิดไปในเรื่องราวต่างๆ นำมาหยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางฐานที่ ๗ เมื่อวางใจพอเหมาะพอดีถูกส่วนเข้าไม่ช้าก็จะเห็นธรรมภายในไปตามลำดับซึ่งสิ่งนี้จะเป็นที่พึ่ง ที่ระลึกของเราได้อย่างแท้จริง

มีวาระพระบาลีที่มาใน ทิมนิกาย มหาวรรค ว่า

“ดูก่อนท่านผู้เจริญทั้งหลาย บุคคลบางคนในโลกนี้ ยังเกี่ยวข้องกับด้ายกาม คลุกคลีด้วยอกุศลธรรม เขาฟังธรรมของพระอริยเจ้า พิจารณาโดยแยบคาย แล้วปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม เขาอาศัยการฟังธรรม และการพิจารณาโดยแยบคาย ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ไม่เกี่ยวข้องกับด้ายกาม ไม่คลุกคลีด้วยอกุศลธรรม สุขย่อมเกิดแก่เขา

นางยักษ์ณีผู้ใคร่ในธรรม

๒๓๓

ผู้ไม่เกี่ยวข้องด้วยกาม ไม่คลุกคลีด้วยอกุศลธรรม โสมนัส
อันยิ่งกว่าสุขก็เกิดขึ้น ความบันเทิงใจ ความปราโมทย์ใจก็
เกิดขึ้น ท่านผู้เจริญทั้งหลาย การบรรลู่โอกาสนี้เป็นประการ
แรก ที่พระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้เป็นพระอรหันต์ ตรัสรู้แล้ว
เองโดยชอบ พึงบรรลู่”

ธรรมชาติของดอกบัว แม้จะต้องอาศัยโคลนตมเป็นที่เกิด
แต่เมื่อเจริญเติบโตเต็มที่แล้ว ย่อมชูดอกขึ้นเหนือน้ำ ส่งกลิ่น
หอมชื่นใจแก่ผู้ผ่านไปผ่านมา สาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ก็เช่นกัน ไม่ว่าจะมาจากชาติตระกูลไหน หรือเคยทำบาปอกุศล
ทางกาย ทางวาจาหรือทางใจไว้มากมายเพียงไร แม้กาลเวลา
จะผ่านมาก็ภพก็ชาติก็ตาม

ถ้าหากว่าในปัจจุบันชาติ ได้อยู่ในเพศภาวะที่เป็น
ภิกษุบุคคล คือ เป็นผู้ที่ปราศจากอกุศลกรรมอันแรงกล้ามา
ดัดรอน หากมีโอกาสได้ฟังธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือ
ฟังธรรมจากผู้รู้แจ้งเห็นจริง และตั้งใจประพฤติปฏิบัติตาม
คำสอนของท่าน ก็สามารถที่จะบรรลุมรรคผลนิพพานได้ แล้ว
อาณิสส์นี้ยังส่งผลไปถึงหมู่ญาติ และคนรอบข้าง ให้ได้กุศลผล
บุญ กระทั่งพ้นจากอัตรภาพที่ต้องทนทุกข์ทรมานได้อีกด้วย
เหมือนเรื่องของนางยักษ์ณีตนหนึ่ง

นางยักษ์ณีผู้ใคร่ในธรรม

๒๓๘

*สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้า ประทับอยู่ในพระวิหาร-
เชตวัน อารามของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีในกรุงสาวัตถี เมื่อ
พระพุทธรองค์แสดงธรรมแก่มหาชน ภายหลังเสวยพระกระยาหาร
เสร็จแล้ว ก็ประทับนั่งผินพระพักตร์ไปในทางทิศตะวันออก
บนบวรพุทธอาสน์ ในบริเวณพระคันธกุฏี ตรววดูโลกธาตุ

ในสมัยนั้นพวกภิกษุผู้ถือผ้าบังสุกุลและบิณฑบาตเป็นวัตร
ได้ออกจากที่พักกลางวันมาถวายบังคมพระทศพล นั่งประหนึ่ง
แวดล้อมด้วยม่านแดง พระศาสดาทรงทราบอภัยาคัยของภิกษุ
แต่ละรูป จึงตรัสธรรมีกถาอันเกี่ยวข้องกับเรื่องของพระนิพพาน
พระภิกษุสงฆ์ก็ตั้งใจฟังธรรมด้วยความเคารพ พิจารณาธรรม
โดยแยบคาย เพื่อจะได้ประพฤติปฏิบัติตาม

วันนั้น นางยักษ์ณีตนหนึ่ง ได้อุ้มอุตราผู้เป็นธิดา และจุง
ปนัพพสุผู้เป็นลูกชายแสวงหาอาหารริมกำแพง และริมคูคลอง
หลังวัดพระเชตวัน เมื่อไปถึงซุ้มประตู นางก็เห็นพุทธบริษัทสงบ
นิ่งไม่ไหวติง ฟังธรรมด้วยความเคารพในพระพุทธเจ้า เหมือน
เปลวประทีปตั้งไว้ในที่ที่ไม่มีลม จึงเกิดความเลื่อมใสแล้วคิดว่า
ก็ในที่นี้คงจะมีของแจกให้เรากิน เพื่อประทังชีวิตได้แน่ แล้วก็
จุงลูกทั้งสองเข้าไปภายในพระวิหาร

นางยักษ์ณีผู้ใคร่ในธรรม

๒๓๕

อารักขเทวาลิงอยู่ที่ซุ้มประตู เห็นนางยักษ์ณีว่าไม่ได้เข้ามาทำร้ายใคร จึงไม่ได้ห้าม นางเองก็ได้ฟังพระสุรเสียงอันไพเราะของพระผู้มีพระภาคเจ้าที่ดังมาถึงนาง เสียงนั้นไพเราะจับใจ ประดุจแทรกเข้าไปจรดถึงเยื่อในกระดูกของนาง ประกอบกับความพร้อมเพรียงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของบริษัท ทำให้นางเกิดความเลื่อมใสในหมู่สงฆ์จึงลืมนึกที่จะไปแสวงหาอาหาร บุตรน้อยทั้งสองได้สะกิดนางยักษ์ณีผู้ยืดยุ่นนี้ไม่ให้หวดิง นางยักษ์ณีก็ไม่สนใจ และไม่คิดที่จะแสวงหาอาหาร

นางยีนเจียโสตสดับพระธรรม ส่วนอุตราผู้เป็นธิดายังเด็กเกินไป ไม่สนใจในการฟังธรรม เมื่อถูกความหิวเบียดเบียนหนักเข้า จึงเตือนมารดาครั้งแล้วครั้งเล่าว่า ทำไมแม่จึงยืดยุ่นไม่ให้หวดิงเหมือนตอไม้ ไม่แสวงหาอาหารมาให้ลูก นางยักษ์ณีคิดว่าลูกของตนกำลังจะทำอันตรายต่อการฟังธรรม จึงปลอมโยนลูกไปว่า

นิงเสียเถิดลูกอุตรา เจียบๆ ไว้เถิดลูกปุนัพพสุ แม่ปรารถนาจะฟังธรรมที่หาได้ยากในโลก ลูกทั้งสองจงเจียบเถิด จนกว่าแม่จะฟังธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจบ พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสเรื่องนิพพาน อันเป็นเครื่องเปลื้องตนจากกิเลสเครื่องร้อยรัดทั้งปวง เวลาที่มีค่าอย่างนี้ อย่าได้ล่วงเลยแม่ไปเสีย

นางยักษิณีผู้ใคร่ในธรรม

๒๔๐

นางดำริว่า แม่ลูกทั้งสองและสามีต่างเป็นที่รักของตน แต่ความปรารถนาในการฟังธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นที่รักยิ่งกว่าลูกและสามี เพราะลูกและสามีไม่สามารถจะ ปลดเปลื้องตนให้ออกจากทุกข์ได้ แต่การฟังธรรมย่อม ปลดเปลื้องสรรพสัตว์ให้พ้นจากทุกข์ได้

แล้วนางก็กล่าวกับลูกอีกว่า “แม่ปรารถนาจะฟังธรรม ที่พระพุทธรเจ้าตรัสรู้ด้วยพระปัญญาอันยิ่ง เพื่อพ้นจากชราและ มรณะ เจ้าทั้งสองจงนั่งเสียเถิด” ปุณฺณพสุจึงพูดขึ้นว่า “แม่จำ ฉนไม่รบเร้าแม่อีกแล้วอุตราน้องสาวก็บอกว่าจะไม่รบกวนแม่อีก”

ปุณฺณพสุนั้นเป็นผู้มีปัญญาที่สั่งสมมาดี จึงสนับสุนนแม่ว่า “ขอเชิญแม่ฟังธรรมเถิด การฟังพระสัทธรรมเป็นเหตุนำความ สุขมาให้ เพราะแต่ก่อนเราไม่รู้พระสัทธรรม จึงต้องมาเสวย ทุกข์มีความทิวกระหาย เที้ยวแสวงหาอาหารไปด้วยความยาก ลำบาก เป็นเวลายาวนาน บัดนี้ พระพุทธรองค์ทรงแสดงธรรม นำความสว่างไสวมาให้แก่เทวดา และมนุษย์ทั้งหลาย ผู้หลงวน อยู่ในกระแสกิเลส ขอแม่ตั้งใจสดับพระธรรมเทศนาของ พระบรมศาสดาเถิด”

พระผู้มีพระภาคเจ้า เมื่อทรงแสดงธรรม ทรงกำหนดรู้ อริยาศัยของบริษัท ได้เห็นอุปนิสัยแห่งโสดาปัตติผลของนาง- ยักษิณี และลูกของนาง จึงทรงแสดงพระธรรมเทศนา ยกเรื่อง

นางยักษ์ฉินผู้ใคร่ในธรรม

๒๔๑

อริยสัจ ๔ คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค เพื่อให้นางมีดวงตาเห็นธรรม นางยักษ์ฉินกับบุตรยี่นพึงธรรมอยู่ในที่ตรงนั้น ได้ส่งใจไปตามกระแสพระธรรมเทศนา ในที่สุดก็ได้บรรลุโสดาปัตติผล ส่วนธิดาของนางยักษ์ฉิน เนื่องจากเป็นเด็กเกินไป ไม่อาจจะเข้าใจพระธรรมเทศนาได้แจ่มแจ้ง แต่ก็ได้อุปนิสัยแห่งการบรรลุธรรมข้ามชาติ

เมื่อนางยักษ์ฉินบรรลุธรรมแล้ว จึงกล่าวอนุโมทนาแก่บุตรว่า “ดีแล้วลูก น่าชื่นใจนัก ลูกของแม่เป็นคนฉลาดมีดวงตาเห็นธรรมเป็นผู้ใคร่ในธรรมอันบริสุทธิ์ของพระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐ पुณฺณพฺพลุเอยฺย เจ้าจึงมีความสุขเถิด วันนี้เราเป็นผู้ย่างก้าวขึ้นสู่หนทางพระอริยเจ้าแล้ว แม่และลูกเห็นอริยสัจ ๔ เป็นผู้ไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา ไม่นานจักได้บรรลุฉินพพานอันเกษม”

ทันใดนั้นเอง ด้วยอำนาจแห่งการบรรลุธรรมเป็นพระโสดาบันในครั้งนั้น ทำให้นางยักษ์ฉิน ละภาวะอันหยาบกระด้างของยักษ์ กลับได้อัตภาพอันเป็นทิพย์ พร้อมทั้งได้ทิพยสมบัติเป็นอันมาก ที่บังเกิดขึ้นด้วยอำนาจพระลัทธิธรรม

ธรรมดาว่าเมื่อมารดาได้เข้าถึงธรรม ถึงความเป็นใหญ่ในโลก มหาบุคคลนั้นย่อมถึงแก่บุตรทั้งหลายผู้มีจิตอนุโมทนาด้วย เพราะฉะนั้นธิดาของนางเมื่อได้อนุโมทนา จึงได้ทิพยสมบัติตามนางไปด้วย แล้วด้วยอานุภาพของมารดา ตั้งแต่นั้น

นางยักษ์ณี ผู้ใคร่ในธรรม

๒๔๒

เป็นต้นมา นางกับลูกน้อยทั้งสอง ก็ได้อาศัยอยู่ที่วิมานในต้นไม้ที่อยู่ใกล้พระคันธกุฏีของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วได้เข้าเฝ้าพระพุทธองค์ ฟังธรรมทั้งเช้าเย็นอยู่ในพระวิหารนั้นตลอดกาล

จะเห็นได้ว่า ผู้มีบุญมีอุปนิสัยในการบรรลุธรรม ถึงแม้จะได้อัตภาพเป็นยักษ์ เสวยวิบากกรรมที่ได้ทำไว้ในอดีตก็ตาม แต่เมื่อได้ฟังธรรมจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นยอดกัลยาณมิตรของโลก ได้ทำใจให้หยุดนิ่งตั้งลงในอมตธรรม เป็นผู้มีสมาธิในธรรม ฟังแล้วก็ตั้งใจประพฤติปฏิบัติตาม ก็จะสามารถบรรลุธรรมได้ แล้วยังบังเกิดอานิสงส์ใหญ่ให้ได้ทิพย์สมบัติเกิดขึ้นอย่างเป็นอัศจรรย์ และบุญนี้ก็ถึงกับบุคคลรอบข้างได้อีกด้วย ทำให้ได้รับความสุขไปตามๆ กัน

เราทุกคนได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ถือว่าเป็นผู้โชคดีที่สุดแล้ว เพราะได้อัตภาพที่เหมาะสมในการสร้างบารมี ยิ่งได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนา มาศึกษาพระธรรมวินัย ได้รู้จักวิถีการปฏิบัติธรรมที่ถูกต้องถ้าหากเราตั้งใจปฏิบัติกันอย่างเอาจริงเอาจัง ทำให้ถูกวิธีก็สามารถเข้าถึงพระธรรมกายได้ทุกคน เพราะฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาสดีเช่นนี้แล้ว ก็อย่าได้ประมาทในชีวิตกัน ให้หมั่นฝึกฝนอบรมใจให้หยุดนิ่ง จะได้เข้าถึงพระธรรมกายกันทุกๆ คน

